

Terugkeer naar de polder

Het was even niet leuk meer. Ik had het gehad met al die onzin in de vorm van weegschalen en groothoeklenzen. Met prestatiedruk, het moeten en de bijbehorende irritaties. Klaar met buitenlandtrips die meer weg hadden van een trainingskamp dan de daadwerkelijke en ó zo gewenste ontspanning. Zoek het maar uit!

Ik kon geen karper meer zien en mijn slaapzak stonk naar kattenpis – elke keer vergat ik dat. Dus daar lag ik weer in die stinkende slaapzak te wachten... Maar ik zat er, keer op keer. Ik zat er, want ik moest daar zijn en nergens anders. Karpers moesten voor de camera verschijnen. Ik werd misselijk van mislukte foto's, strontchagrijnig zelfs en veranderde in een onuitstaanbaar joch. Gevormd door commercie volgde ik hetgeen wat de massa wilde zien. Maar stiekem, heel stiekem en diep van binnen wist ik wat er moest gebeuren. Dus zette ik een punt achter alles. Tijd om te laten zien wat ik wil laten zien. Ik besloot de navigatie van mijn rikketik aan te zetten, waardoor het bloed weer via de gepassioneerde wegen begon te stromen. Dat voelde goed. Heel even was ik mijzelf kwijt, verloren in een wereld vol afgunst, egoïsme en eigenbelang.

PASSIE VOOR RUST

Met de stilte van de polder...

Maar ik had het nog lang niet gehad, met al dat 'gedieptemeter, gepeil en gepeins'

Deze vind ik mooi, juist omdat ie niet perfect is.

Met een vies tevreden grijs op mijn gezicht.

Verloren verkeerde ik in een wereld vol met parels, onvangbare giganten en uitdagingen.

Maar ik had het nog lang niet gehad, met al dat 'gedieptemeter, gepeil en gepeins'. Met karpers spotten, stekken onderhouden en vlijmscherpe systemen knopen. Met de adrenaline, het pure geluk en de nodige ontberingen. Zoals het hoort, zoals het altijd had moeten zijn en zoals het voortaan altijd zal zijn.

Met een compleet nieuwe visie ging ik op stap. De wijde wereld in; de lijnen zouden gaan snijden door onbekende wateren. De bonken lood hun plek vinden op een bodem waar nooit eerder lood lag. De weegschaal

was allang al verleden tijd, die ligt achterin in de blokhut. Onderop.

Z.G.A.N.

'Zo goed als nieuw' zit ik buitengewoon tevreden op mijn bedchair. Met zo'n vies tevreden grijs op mijn gezicht. Voeten kruislings over elkaar, modder op de broekspijpen en recht voor mij een buitengewoon spektakel dat elke minuut mooier wordt: een ontwakende poldersloot, die de afgelopen nacht veel onrust op zijn oever moest verduren. Makkelijk ging het niet, vooral die ene van half vier...

Straks ga ik die vis fotograferen en ik heb er zin in. Dat is nieuw voor mij, ik had daar nooit zin in. Nu ben ik

goed gehumeurd en ga ik eens verzinnen op welk mooie hoekje ik mijn zinnen ga zetten. Daar waar het zonnetje schijnt. Niets is zinniger dan het vastleggen van een herinnering en die herinnering zal ik vastleggen zoals ik dat wil. Een snelle korte shoot; ene kant, andere kant, voorkant, aan de waterkant... Niet te gek, gewoon scherp. Het hoeft geen Hollands next karpemodel te worden. Tevreden haal ik beide uiteinden van de onthaakmat naar elkaar toe, de vis hiertussen ingeklemd. Met twee handen pak ik mijn trofee op en loop snel schuivend door de glibberige modder. Richting de plek waar het land abrupt overgaat in een zwak kabbelende donkere watermassa. Ik schuif de mat over deze grens, de vis hapt naar adem. De voorzijde wordt langzaam bedekt door een laagje water en de kieuwen van de karpers lopen langzaam vol met zuurstof. De welbekende kansloze zwembeweging - omdat de vis nog steeds rust op de mat - ziet er elke keer weer grappig uit. De woeste blik en de harde slag

Deze vind ik mooi, juist omdat ie niet perfect is.

met de staart. Een blij visser en een iets vollere geheugenkaart. Zoals het hoort, zoals het altijd had moeten zijn en zoals het voortaan altijd zal zijn.

EÉN BLIK

Ik heb de smaak weer te pakken en de smaak mij. Deze overheerlijk non-nonsense klassieke poldersessie doet mij goed. Even geen externe flitsers of reflectieschermen; niet het doel voorbij gegaan. Gevist om het vissen en genoten van het genieten. Nog tevredener dan vanochtend neem ik met een plof plaats op de bestuurderstoel. Een diepe zucht gevolgd door een 'Fucking yes!' Op de bijrijdersstoel ligt mijn camera, ik pak hem er even bij. Prima plaatjes! Deze vind ik mooi, juist omdat ie niet perfect is. Omdat deze het moment zo goed beschrijft. Omdat ik met één blik de situatie zoals die was weer voor me kan halen.

Davey Gans

Gevist om het vissen en genoten van het genieten